

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Petra Mikeše a Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **TOKSTAV CZ s. r. o.**, se sídlem Bělohorská 144/245, Praha 6 – Břevnov, zast. Mgr. Ondřejem Pustějovským, advokátem se sídlem Zahradní 8, České Budějovice, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2013, čj. 1888/1.30/13/14.3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2014, čj. 11 Ad 16/2013-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Oblastní inspektorát práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 22. 3. 2013 rozhodnutí, podle něhož žalobkyně spáchala správní delikt na úseku zaměstnanosti podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Toho se dopustila tím, že umožnila čtyřem občanům EU a čtyřem občanům Ukrajiny, aby ve dnech od 10. 5. 2012 do 29. 5. 2012 vykonávali práci – třídění fóliového odpadu – bez písemně uzavřených pracovněprávních vztahů (u rumunských pracovníků), respektive bez vydaného povolení k zaměstnání (u ukrajinských pracovníků), tj. výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodů 1 a 2 zákona o zaměstnanosti. Za tento správní delikt udělil správní orgán I. stupně žalobkyni podle § 140 odst. 4 písm. f) téhož zákona pokutu ve výši

750 000 Kč. Výši uložené pokuty považovala žalobkyně za nepřiměřeně vysokou a likvidační; její odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně však žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu. Městský soud žalobu zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. V odůvodnění svého rozsudku městský soud konstatoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí (zejména na s. 5) přesvědčivě vyložil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že výše uložené pokuty není v případě žalobkyně likvidační. Výše pokuty dle městského soudu není přímo odvislá od případně získaného majetkového prospěchu a sankce za protiprávní jednání by zajisté neměla být nižší než prospěch z něho. Žalovaný správně poukázal na preventivní charakter pokuty i pro jiné nositele stejných zákonných povinností. Finanční postih by měl v sobě rovněž obsahovat represivní složku sankce a představovat znatelný postih v majetkové sféře delikventa. V opačném případě by takový postih postrádal smysl. Protože městský soud neshledal uloženou sankci nepřiměřenou, nepřistoupil ani k postupu dle § 78 odst. 2 s. ř. s., tj. možnosti soudu upustit od potrestání či snížit sankci.

II.

Stručné shrnutí námitek v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu včasnou kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Součástí kasační stížnosti byla také žádost o přiznání odkladného účinku.

[4] Napadený rozsudek považuje stěžovatelka za nezákonný, neboť městský soud se odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 1 As 9/2008 a 4 Ads 133/2011) a Ústavního soudu (sp. zn. Pl. ÚS 3/02), která dle stěžovatelky vylučuje uložení sankce za správní delikt v takové výši, která má pro povinný subjekt likvidační povahu. Dále napadá rozsudek městského soudu z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť přestože na tuto judikaturu stěžovatelka upozornila již v žalobě, městský soud se touto námitkou vůbec nezabýval a neodůvodnil tak, proč tato judikatura na její případ nedopadá. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním, které bylo zdejšímu soudu doručeno dne 24. 7. 2014. S tvrzeními stěžovatelky se neztotožnil. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2013, čj. 6 As 64/2013-66, uvedl, že poměry pachatele správního deliktu jako zvláštní hledisko pro určení výše pokuty lze zohlednit spíše výjimečně, zejména v případě, kdy je ukládaná pokuta natolik vysoká, že v řízení před správním orgánem vyjde najevo pochybnost o jejím likvidačním charakteru. Při určování výše sankce zohlednil žalovaný výkaz zisku a ztrát za rok 2012, z něhož vyplynuly nemalé zisky stěžovatelky z tržeb za prodej vlastních výrobků a služeb (23 336 000 Kč), a dále nezanedbatelnou výši aktiv. Žalovaný dále dodal, že stěžovatelku poučil o možnosti požádat o posečkání s úhradou pokuty či rozložení úhrady na jednotlivé splátky. Uloženou sankci považuje žalovaný za zákonnou a přiměřenou a napadený rozsudek městského soudu za správný. Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III.

Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti, a to v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom vady, kterými by se musel zabývat i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

pokračování

[7] Pokud jde o žádost stěžovatelky o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, zdejší soud uvádí, že o této žádosti nebylo v projednávané věci potřeba rozhodovat samostatně, neboť Nejvyšší správní soud přistoupil k přednostnímu projednání a meritornímu rozhodnutí o samotné kasační stížnosti hned poté, co stěžovatelka na výzvu soudu svoji žádost doplnila dne 14. 7. 2014. Rozhodnutí o odkladném účinku kasační stížnosti by bylo v tomto případě nadbytečné, neboť přiznání odkladného účinku kasační stížnosti může obecně přinést ochranu toliko v období do vydání rozhodnutí o věci samé.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] V dané věci je mezi účastníky řízení sporná jediná otázka, a to otázka likvidačních účinků pokuty uložené za správní delikt spáchaný stěžovatelkou na úseku zaměstnanosti. Naopak, mezi účastníky řízení není sporu o tom, zda stěžovatelka uvedený správní delikt spáchala; sama toto ani nepopírá. Zdejší soud proto zkoumal, zda městský soud posoudil shora uvedenou otázku v souladu se zákonem a zda své úvahy přezkoumatelným způsobem odůvodnil [kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.].

[10] Z předložených spisů vyplynuly tyto pro věc rozhodující skutečnosti. Inspektoři Oblastního inspektorátu práce, pracoviště Bruntál, provedli dne 29. 5. 2012 za účasti Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství Moravskoslezského kraje, oddělení pobytových kontrol, pátrání a eskort Frýdek-Místek, detašované pracoviště Krnov, kontrolu v hale společnosti UNIFLEX Moravia, s. r. o. zaměřenou na dodržování pracovněprávních předpisů dle § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce. Při kontrole zjistili, že práci vykonávaly fyzické osoby – cizinci; čtyři státní příslušníci Ukrajiny a čtyři státní příslušníci Rumunska (EU). Čtyři ukrajinští zaměstnanci vykonávali práci bez povolení k zaměstnání a čtyři rumunští zaměstnanci pak bez písemně uzavřené pracovní smlouvy. Na základě této kontroly vydal správní orgán I. stupně dne 10. 12. 2012 příkaz, kterým stěžovatelku uznal „vinnou“ ze spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a uložil jí pokutu ve výši 1 500 000 Kč.

[11] Proti příkazu podala stěžovatelka v zákonné lhůtě odpor. V důsledku toho nařídil správní orgán I. stupně ústní jednání na den 6. 2. 2012. Dne 26. 2. 2012 zaslala stěžovatelka správnímu orgánu I. stupně dokumenty prokazující její majetkové poměry, konkrétně přiznání k dani právnických osob za zdaňovací období roku 2012, rozvahu ke dni 31. 12. 2012, výkaz zisku a ztrát ke stejnému dni a přílohu k účetní závěrce. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že v daném případě uvedené fyzické osoby sice vykonávaly pro stěžovatelku práci jako osoby samostatně výdělečně činné na základě obchodních smluv, avšak mezi stěžovatelkou a těmito osobami se nejednalo o standardní dodavatelsko-odběratelské vztahy nezávislých subjektů, protože jejich vzájemné vztahy a jejich spolupráce vykazuje komplexně znaky závislé práce. Tato činnost proto mohla být vykonávána pouze v pracovněprávním vztahu na základě povolení k zaměstnání.

[12] Následně dne 22. 3. 2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž stěžovatelce uložil pokutu ve výši 750 000 Kč. Snížení výše pokuty oproti původně stanovené pokutě v příkazu správní orgán I. stupně odůvodnil zohledněním skutečností a dokladů doložených na ústním jednání, především okolnosti, že společnost UNIFLEX Moravia, s. r. o. dosud stěžovatelce neuhradila závazek ze smlouvy o dílo ze dne 5. 3. 2012 ve výši 1 208 940 Kč, a dále finanční situace stěžovatelky, tj. stav jejich pohledávek a závazků. Dále vycházel správní orgán I. stupně ze skutečnosti, že v daném případě jde o správní delikt právnické osoby,

proti které nebylo dle veřejně dostupných a ověřitelných informací zahájeno insolvenční řízení, dále že stěžovatelka porušila dvě povinnosti (zaměstnání cizinců bez platného povolení k zaměstnání, zaměstnání cizinců bez písemně uzavřeného pracovněprávního vztahu), že k porušení těchto povinností docházelo dlouhodobě a opakovaně, samotné rozmezí sankční sazby (od 250 000 Kč do 10 000 000 Kč), které určuje společenskou škodlivost jednání stěžovatelky, v neposlední řadě též následek jejího jednání - došlo k porušení veřejného zájmu na ochraně trhu práce v ČR.

[13] Odvolání ze dne 18. 4. 2013 zamítl žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím. Žalovaný upozornil, že v daném případě jde o správní delikt s objektivní odpovědností, tj. k jeho spáchání není vyžadováno zavinění. Žalovaný dále uvedl, že stěžovatelka by se odpovědnosti za správní delikt zbavila pouze v případě, kdyby prokázala, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila (§ 141 odst. 1 zákona o zaměstnanosti), tak se však nestalo. Posuzované jednání vyhodnotil žalovaný jako vysoce společensky škodlivé, neboť výrazně poškozují rovné podmínky na trhu práce, má značné následky v daňové oblasti a v neposlední řadě též poškozují práva a oprávněné zájmy zaměstnanců.

[14] K samotné výši pokuty žalovaný uvedl, že „[m]íru typové závažnosti daného protiprávního jednání vyjadřuje zákonodárce pomocí rozmezí výše pokuty, v jejímž rámci lze daný správní delikt sankcionovat“ (s. 5, třetí odstavec napadeného rozhodnutí žalovaného). Pokuta byla stěžovatelce uložena při samotné spodní hranici zákonného rozpětí. Žalovaný se se způsobem vyměření a výši pokuty ztotožnil a konstatoval, že správní orgán I. stupně respektoval zákaz ukládání pokut, které mohou mít likvidační charakter. K tomu dodal, že stanovenou výši pokuty „nelze vzhledem k výši finančních prostředků, jimiž účastník řízení v rámci výkonu svého podnikání disponuje, považovat za likvidační.“ Připomněl také základní funkce sankce ukládané ve formě finanční pokuty, tj. její preventivní i represivní funkci. Dle názoru žalovaného by sankce neměla představovat pouhý přesný ekvivalent způsobené škody, aby nedocházelo k situacím, v nichž by porušování právních předpisů bylo pro pachatele ekonomicky výhodnější než jejich dodržování.

[15] K tomu zdejší soud uvádí následující.

[16] Za nejzávažnější správní delikt právnických osob dle zákona o zaměstnanosti je hodnoceno právě umožnění výkonu nelegální práce, jako je tomu i v nyní projednávaném případě. Výši pokuty za delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti upravuje § 140 odst. 4 písm. f) cit. zákona, ve znění účinném do 30. 4. 2014. Podle tohoto ustanovení se za správní delikt *uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c) a e), nejméně však ve výši 250 000 Kč.*

[17] Závažnost deliktu je vyjádřena horní hranicí sazby, kterou lze za porušení povinností uložit, tj. až do výše 10 000 000 Kč, při současném zakotvení minimální možné výše pokuty na 250 000 Kč. Z výše popsaného odůvodnění pokuty žalovaným, na které zdejší soud pro stručnost odkazuje (body [11] až [14]), vyplývá, že žalovaný se pečlivě zabýval všemi dostupnými informacemi, které mohly mít vliv na výši pokuty. Uvedl, které skutečnosti zohlednil a jakým způsobem. Z rozhodnutí je také patrné, že v případě stěžovatelky byla zohledněna i skutečnost, že v současné době má vůči UNIFLEX Moravia pohledávku ve výši přesahující jeden milion korun, a to tak, že původně stanovenou pokutu ve výši 15 % z horní sazby snížil o polovinu. Ze správního spisu dále vyplývá, že „[v]ýši pokuty ovlivnilo i zjištění, že kontrolovaná osoba v době kontroly nezaměstnávala řádně ani jednoho [z devatenácti – pozn. NSS] zaměstnanců“ (viz souhrnný list o kontrole ze dne 2. 8. 2012 ve spisu správního orgánu I. stupně).

pokračování

[18] Zákodárce s účinností do 30. 4. 2014 stanovil, že dojde-li ke spáchání příslušného správního deliktu, správní orgán uloží pokutu v rozmezí od 250 000 do 10 000 000 Kč. Konkrétní výše pokuty je předmětem správního uvážení. Limity správního uvážení se zdejší soud již v minulosti zabýval, viz zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS. Upozornil také na Doporučení Rady ministrů Rady Evropy č. (80) 2, týkající se výkonu správního uvážení správními orgány, které upravuje řadu požadavků na výkon správního uvážení (zákaz sledovat jiný účel než ten, pro který byla diskreční pravomoc stanovena; objektivnost a nestrannost; rovnost a zákaz diskriminace; proporcionalita mezi negativními dopady rozhodnutí na práva, svobody a zájmy osoby, a sledovaným účelem), jakož i požadavek na přezkoumání zákonnosti správního uvážení soudem nebo jiným nezávislým orgánem.

[19] Správní soud pak může správní uvážení přezkoumat pouze co do jeho mezí, nikoliv do jeho věcného posouzení. „Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjištil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem“ (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46, č. 416/2004 Sb. NSS).

[20] S ohledem na shora uvedené neobstojí tvrzení stěžovatelky, že úvahy krajského soudu jsou nepřezkoumatelné. O nepřezkoumatelnost jde pouze tehdy, pokud přezkoumávané rozhodnutí neobsahuje důvody založené na skutkových okolnostech případu, o něž krajský soud opřel své závěry. Takovými vadami mohou být mimo jiné případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjištěvané, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Za takové vady naopak nelze považovat dílčí nedostatky odůvodnění, pokud jsou hlavní důvody konkrétních závěrů z rozhodnutí jasně seznatelné (viz rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25, a dále též četnou judikaturu NSS k otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Asz 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS nebo ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52).

[21] Krajský soud posuzoval správnost závěrů žalovaného v otázce, zda se v případě stěžovatelky jedná o uložení likvidační pokuty. Ztotožnil se závěry žalovaného, že tomu tak není. Svě úvahy jasně, řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Dostál tak nárokům dovozeným shora citovanou judikaturou zdejšího soudu, neboť z napadeného rozhodnutí je zcela jasné, o co své závěry opřel.

[22] Námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná.

[23] Zdejší soud nemá pochybnosti ani o zákonnosti úvah krajského soudu. Není pravdou, že by se krajský soud odchýlil od dosavadní judikatury zdejšího soudu. V usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, které vychází též z nálezů Ústavního soudu ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb. (na obě rozhodnutí stěžovatelka odkazuje), dospěl rozšířený senát k závěru, že již správní orgán, a nikoliv až správní soud, se musí uložení likvidační pokuty vyvarovat, a v této míře zohlednit osobní a majetkové poměry delikventa. Vedle zákonných taxativních kritérií pro výši pokuty musí zohlednit i ústavněprávní korektiv zákazu likvidační pokuty. „V rámci úvah o odpovídající intenzitě sankce by tedy měl správní orgán přihlídnout v nezbytném rozsahu

také k osobním a majetkovým poměrům pachatele, a to v případech, kdy takový požadavek vyplývá ze zákona nebo, jak již bylo řečeno, z ústavního pořádku. Přitom ovšem nemusí nutně postupovat za použití až matematicky přesné metody, jakou předpokládá pro vyměrování peněžitého trestu trestní zákoník. Takovou metodu totiž ze současné právní úpravy jiných správních deliktů při nejlepší vůli vyvodit nelze“ (bod 30). Za likvidační označil rozšířený senát takovou pokutu, „která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží“ (bod 27).

[24] Rozšířený senát též zdůraznil, že jeho závěry platí v první řadě pro ukládání pokut za jiné správní delikty podnikajícím fyzickým osobám. Stěžovatelka, jakožto pachatelka správního deliktu, je naproti tomu právnickou osobou, tj. subjekt konstruovaný na základě právní fikce. Pojem osobní a majetkové poměry má v tomto ohledu u právnických osob jistě poněkud odlišný význam, než je tomu u fyzických osob. Byť se zde některé úvahy z povahy věci neuplatní (např. nebezpečí existenčních potíží rodiny delikventa), byť možnost uložení likvidační pokuty bude širší než u fyzických osob, přesto se zákaz ukládání likvidačních pokut zásadně uplatní též ve vztahu k právnickým osobám (bod 33).

[25] Zákaz likvidačních pokut neznamena, jak mylně dovozuje stěžovatelka, že by správní orgány měly rezignovat na ukládání pokut ve větší výši. Naopak, aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu. Ta v sobě vždy zahrnuje jak typovou závažnost, kterou zákonodárce vyjádřil již rozpětím zákonné sazby pro uložení pokuty, tak individuální závažnost protiprávního jednání v konkrétním případě (srov. cit. usnesení rozšířeného senátu, bod 28).

[26] V daném případě zákonodárce přisoudil veřejnému zájmu velký význam, který se odrazil v horní hranici sazby stanovené na 10 000 000 Kč. Delikt stěžovatelky je tak jednoznačně nejzávažnějším správním deliktem podle zákona o zaměstnanosti. Pokud se stěžovatelka rozhodla podnikat a pro tyto účely zaměstnávala zaměstnance, měla povinnost se při tom řídit pracovněprávními předpisy. Ty však vědomě porušovala, a to dokonce opakovaně. Následky tohoto jednání se odrážely jak ve sféře samotných „na černo“ zaměstnaných cizinců, tak v oblasti veřejnoprávní. Individuální poměry stěžovatelky a nedobytnost některých pohledávek byly zohledněny již správním orgánem I. stupně (srov. bod [12] shora).

[27] Stěžovatelka tvrdí, že uložená sankce více než sedmsetkrát převyšuje výši jejího zisku z předchozího účetního období a v tomto směru je prý likvidační. Toto tvrzení dokládala výkazem zisku a ztrát za rok 2012 a přiznáním k dani právnických osob za tentýž rok. Pokud by však zdejší soud argumentaci stěžovatelky akceptoval, znamenalo by to, že stěžovatelka by nebyla za tento správní delikt postižitelná nikdy, tj. ani při uložení nejnižší možné pokuty (tj. v té době 250 000 Kč), neboť by pokutu mohla vždy označit jako likvidační. Dovedeno *ad absurdum* si lze v tomto ohledu také představit, že by delikvent záměrně formálně (účetně) udržoval své hospodářské výsledky na co nejnižší možné míře a přitom se dopouštěl závažných správních deliktů, aby pak následně mohl argumentovat likvidačním charakterem pokuty.

[28] V případě ukládání sankce a posuzování jejího likvidačního charakteru na obchodní společnost nelze vycházet pouze a jen ze samotného zisku, nýbrž též z dalších skutečností,

pokračování

jako je např. obrat společnosti a její obchodní aktivita, které pomáhají vytvořit si bližší představu o ekonomické síle subjektu. Z předložených dokladů o finanční situaci stěžovatelky, zejména ze s. 6 daňového přiznání za rok 2012, v bodě „K. Vybrané ukazatele hospodaření“, založeného ve správním spisu, vyplývá, že roční úhrn čistého obratu stěžovatelky za rok 2012 byl 26 339 591 Kč. I to vzaly správní orgány v úvahu.

[29] K tomu zdejší soud dodává, že stěžovatelka v řízení před zdejším soudem doložila též daňová přiznání, rozvahy a výkazy ztrát za rok 2013 a část roku 2014. Tento důkaz zdejší soud neprovedl, neboť se vztahuje na období po rozhodnutí žalovaného. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom platí, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Listiny mohly být použity jen pro potřeby rozhodnutí o odkladném účinku, o něm však, jak již bylo uvedeno shora, soud nerozhodoval.

[30] Stěžovatelka také poukazovala na závěry zdejšího soudu v rozsudku NSS ze dne 23. 3. 2012, čj. 4 Ads 133/2011 – 183 (věc *DAN a další*). Ve věci *DAN a další* však městský soud závěry rozšířeného senátu vyložil nesprávně a konstatoval, že správní orgán neměl povinnost zohlednit osobní a majetkové poměry delikventa. Věc stěžovatelky se od věci *DAN a další* odlišuje tím, že majetkové poměry stěžovatelky ve vztahu k ukládání sankce byly zohledněny již v řízení před správním orgánem I. stupně, ústavněprávní korektiv byl v jejím případě aplikován. Navíc nelze odhlížet od specifik věci *DAN a další*, kde pachatelé deliktu byla občanská sdružení, respektive základní články (organizační jednotky) občanského sdružení Asociace klubů TRIANGL, které jako svoji hlavní činnost deklarují podporu činnosti talentovaných občanů v oblasti moderní vědy a techniky, péči o nezaměstnané a rozvoj vlastních projektů zaměstnanosti a podporu začínajících podnikatelů a společností. Stěžovatelka je naproti tomu obchodní společnost existující za účelem dosahování zisku. Závěry ve věci *DAN a další* proto nelze mechanicky přenášet na nyní posuzovanou věc.

[31] Kasační námitka stěžovatelky je proto nedůvodná.

IV.

Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady přesahující obvyklou administrativní činnost nevznikly, proto mu zdejší soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. srpna 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu